

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA VINDECĂRII CELOR DOI DEMONIZAȚI ȘI A SFINȚILOR PĂRINȚI DE LA SINODUL AL IV-LEA ECUMENIC

DUMINICA A 5-A DUPĂ RUSALII
(*Vindecarea celor doi demonizați din Ținutul Gadarei; a Sf. Părinți de la Sinodul al IV-lea Ecumenic*)

SF. MARE MC. MARINA;
SF. IER. EUFRASIE, EPISCOPUL IENOPOLEI

Firea dumnezeiască locuiește în persoana lui Iisus Hristos împreună cu firea omenească, fără a o desființa. Cele două firi ale Mântuitorului sunt neamestecate și neschimbate, neîmpărțite și nedespărțite.

Atunci, la Sinodul de la Calcedon, s-au luat mai multe hotărâri pe care Biserica noastră Ortodoxă le păstrează cu sfințenie. Tot atunci s-au separat de Biserica Ortodoxă cei care susțineau că firea dumnezeiască a desființat firea omenească, lansând o nouă învățătură greșită, numită monofizitism. Printre monofiziți îi putem aminti pe armeni și pe coptii egipteni, care, deși au recunoscut gândirea ortodoxă, n-au reușit să se întoarcă la ea deplin.

Atunci s-a hotărât pentru totdeauna că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, așa cum L-a mărturisit Petru și așa cum toate Sinoadele Ecumenice L-au mărturisit și I-au păstrat învățătura.

Sfânta Evanghelie care s-a citit astăzi ne amintește faptul că Iisus Hristos a făcut o minune la marginea cetăților Gherghesa și Gadara, tămăduind doi demonizați.

Ce spune Evanghelia despre demonizați? Că erau stăpâniți de duhuri necurate și umblau prin pustie și, legați fiind în lanțuri și obezi, nimeni nu-i putea stăpâni.

Domnul Iisus Hristos a trecut Marea Galileei, vizitând aceste două cetăți care făceau parte din ținutul Decapolei (Zece cetăți). Când a ajuns în dreptul demonizaților, demonii L-au mărturisit pe Iisus Hristos ca Fiul lui Dumnezeu,

Cinstim astăzi pe Sfinții Părinți prezenți la Sinodul de la Calcedon, în anul 451, atunci când au discutat problemele grele cu care se confrunta Biserica. Au hotărât atunci, pentru totdeauna, că în persoana Domnului nostru Iisus Hristos sunt două firi: una dumnezeiască și una omenească.

zicând: „Ce ai cu noi, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești?” (Matei 8, 29). Această mărturisire făcută de demoni i-a uimit pe toți. Ei știau cine este Iisus Hristos și se temeau de El, cunoscându-L și mărturisindu-L ca Dumnezeu.

Mântuitorul știa despre ei că au fost alungați din cer. Prezența Lui în Gadara le anula libertatea. Libertatea lor de a face orice, chiar dacă prin prezența lor desființaseră pe cei doi demonizați, care, deși erau vii, erau ca și morți.

Demonii erau conștienți că locul lor va fi în adâncul iadului pentru totdeauna. De aceea și-au cerut dreptul de a intra în porci pentru ca să-și arate răutatea, de aceea s-au aruncat în mare și au înecat porcii.

Câteva lucruri esențiale să reținem din această Evanghelie:

- ❖ că Iisus Hristos este Dumnezeu, iar demonii L-au recunoscut și L-au mărturisit;

- ❖ că cei care locuiau în preajma Mântuitorului Îl socoteau doar proroc;

- ❖ că demonii nu pot lucra după dorința lor, căci ei sunt legați ca să nu-i poată pierde pe oameni.

Dumnezeu, prin prezența Sa, i-a tămăduit pe cei doi îndrăciți, iar atunci

când au venit gadarenii, ei erau la picioarele Mântuitorului, liniștiți și întregi la minte.

Alt lucru pe care-l înțelegem din Evanghelia de astăzi ne privește și pe noi, europenii, care, neînțelegând importanța Mântuitorului în viața cetății, L-am alungat ca și gadarenii, pentru că ne încurcăm cu învățătura Sa patimile care ne-au dezumanizat.

Așadar, construim o Europă bântuită de patimi, cu legi și drepturi socotite de noi drepte, dar în realitate lipsită de morala bunului simț.

Iată câtă asemănare între Gadara și Europa de astăzi, din care Dumnezeu este alungat, morala și învățătura Lui nesocotită, Biserica Lui aproape destrămată, gândind în sinea noastră că fără El putem crește mai departe porcii noștri, spre bunăstarea cetățienilor și spre satisfacția noastră atinsă de păcat.

Ce comportament dumnezeiesc a avut Mântuitorul! Spune Evanghelia că s-a urcat în corabie fără să le reproșeze nimic și a trecut pe țărmul celălalt. Și-a continuat misiunea Sa dumnezeiască, semănând mai departe binele, frumosul și nemurirea! ❖

Părintele Dinu

SFINȚII CUVIOȘI RAFAEL ȘI PARTENIE, DE LA AGAPIA VECHĂ

Sfântul Cuvios Rafael de la Agapia (secolele XVI-XVII)

Unul dintre cei mai cinstiți cuvioși români, care au strălucit pe pământul Moldovei în secolul al XVI-lea, este Sf. Rafael de la Mănăstirea Agapia Veche. Fiind născut în ținutul Neamț și auzind de marele sihastru Eufrosin, a părăsit cele pământești și, urcându-se în munte, i s-a făcut ucenic. Deci, făcându-se călugăr prin mâinile lui, atât de mult a sportit Cuviosul Rafael în rugăciune și post, încât a ajuns pe dascălul său.

După mai mulți ani de viață pustnicească pe Muntele Scaunele, s-a coborât apoi în schitul întemeiat de Cuviosul Eufrosin. Aici, sporind și mai mult în dragostea lui Hristos, în privegheri de toată noaptea și în rugăciuni cu lacrimi, smerindu-se înaintea tuturor prin ascultare, s-a învrednicit de la Dumnezeu de darul preoției și al facerii de minuni. Căci izgonea duhurile necurate, cunoștea gândurile oamenilor și vedea dinainte cele viitoare. Era încă neîntrecut dascăl al rugăciunii lui Iisus și părinte duhovnicesc al tuturor cuvioșilor sihaștri. Deci, săvârșind îngerește călătoria acestei vieți și lăsând în urmă mulți ucenici, și-a dat sufletul în mâinile Domnului. Apoi, făcându-se unele minuni la mormântul său și încredințându-se părinții că l-a proslăvit Dumnezeu, i-au scos din sicriu trupul întreg și plin de bună mireasmă și l-au așezat în biserică, spre închinarea tuturor.

La 21 iulie sunt pomeniți Sfinții Cuvioși Rafael și Partenie, viețuitori în Mănăstirea Agapia Veche, în județul Neamț. Canonizarea lor a fost aprobată de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în martie 2008. Sfântul Cuvios Rafael a fost cinstit ca sfânt încă din secolul al XVII-lea, iar Sfântul Partenie a avut o viață de sihastru, fiind un exemplu pentru viețuitorii „Mănăstirii lui Agapie”.

Auzind de aceasta marele mitropolit al Moldovei, Dosoftei, a venit cu tot clerul său și s-a închinat la moaștele Cuviosului Rafael de la Agapia. Iar în anul 1686, când a tipărit Viețile Sfinților la Iași, însuși a mărturisit despre el, zicând: „Dară tocmai și din rumâni mulți sunt (sfinți) care am văzut viața și traiul lor, dară nu s-au căutat, fără numai Daniil de la Voroneț și Rafael de la Agapia (și) am sărutat și sfințele (lor) moștii...”.

Mai târziu, datorită vitregiei vremurilor, s-au îngropat moaștele Sf. Rafael la un loc tănuit și nu s-au mai aflat până în ziua de astăzi.

Sfântul Partenie de la Agapia († 1660)

Acest cuvios vrednic de laudă era ucenic al marilor sihaștri din Muntele lui Agapie. Luând din tinerețe jugul lui Hristos, s-a făcut călugăr în Mănăstirea Agapia Veche, la începutul secolului al XVII-lea. Apoi, deprinzând frica de Dumnezeu și rugăciunea cea din inimă, s-a retras la liniște în Muntele Scaunele.

Acolo, mult nevoindu-se cu postul și cu privegherea de toată noaptea și biruind cumplitele ispite ale vrăjmașului

diavol, s-a învrednicit a primi de la Dumnezeu darul tămăduirii și al izgonirii duhurilor necurate.

Și nu puțini bolnavi de prin sate alergau la chilia lui și primeau mângâiere și sănătate. Apoi, Mănăstirea Agapia rămânând fără povățuitor, Cuviosul Partenie a primit darul preoției și a ajuns vestit egumen al sihaștrilor din obște. Astfel, pe toți îi păstora cu smerenie și cu înțelepciune, făcându-se pe sine pildă tuturor, atât celor din schit, cât și celor din pustie.

În anul 1660, Cuviosul Partenie de la Agapia s-a strămutat la cereștile lăcașuri, iar trupul său a fost îngropat în „Livada Părinților”. Mai târziu, cinstindu-se de părinți în ceata cuvioșilor și făcându-se unele minuni la mormântul său, moaștele lui s-au așezat în biserică spre închinare, pe care le-a sărutat și însuși Mitropolitul Dosoftei. Apoi, năvălind turcii peste Țara Moldovei, moaștele Cuviosului Partenie au fost ascunse în munte și au rămas acolo, neștiute de nimeni până în zilele noastre. **(Arhim. Ioanichie Bălan - Patericul românesc) ❖**

Sfântul Mucenic Emilian de la Durostorum

Sfântul Emilian a fost fiul lui Sabbatianus din orașul Durostorum, Silistra de astăzi, și a primit cununa muceniei în 18 iulie 362.

În timpul împăratului Iulian Apostatul (361-363) s-a pornit o prigoană mare împotriva creștinilor în întreg Imperiul Roman. În luna iulie a anului 362 la Durostorum sosește un prefect nemilos, Capitolin, cu poruncă de la împărat de a cerceta dacă în cetate se află creștini. Mai marii cetății îl asigură că în cetate nu sunt creștini.

În Durostorum se află însă Emilian, un soldat creștin din armata romană a Dunării care, în timp ce păgânii se aflau la ospățul dat de Capitolin, intră în capiștea idolească, având la sine un ciocan de fier, și sfarmă toți idolii, răsturnând altarul. Văzând cele întâmplare, dregătorul s-a mâniat și a trimis slugile sale să îl caute pe făptaș. Slujitorii prind un om nevinovat care venea de la câmp și trecea întâmplător pe lângă templul păgân. Crezând că el este făptașul, l-au bătut,

apoi l-au dus prefectului.

Dar soldatul Emilian, văzând acestea, iese înaintea soldaților care îl duc pe omul nevinovat și le spune că el a săvârșit fapta. Emilian mărturisește curajos lui Capitolin că el este creștin, fapt pentru care a fost bătut cumplit și apoi osândit la moarte prin foc. Emilian este dus în afara orașului, aproape de malul Dunării, iar soldații îl aruncă pe un rug aprins. Sfântul, stând în mijlocul văpăii, s-a însemnat cu semnul crucii, iar focul nu l-a atins pe el. Și rugându-se și mulțumind lui Dumnezeu, și-a dat sufletul în mâinile Sale.

Soția lui Capitolin, fiind creștină în taină, a rămas pe lângă locul acela și a dat trupul Sf. Emilian creștinilor din oraș, care l-au îngropat în locul numit Gedina.

Moaște ale Sf. Mc. Emilian se află în Catedrala mitropolitană din Silistra (Bulgaria), iar la noi în țară, la Galați, la Catedrala episcopală din Slobozia și în Biserica „Nașterea Maicii Domnului” din Dr. Taberei, București. ❖

SFÂNTUL ȘI SLĂVITUL PROROC ILIE TESVITEANUL, APĂRĂTORUL CREDINȚEI

Sfântul Ilie s-a născut în Țara Galaadului, în cetatea Tesvi, de aceea s-a numit și „Tesviteanul”. Era din seminția lui Aaron. Tatăl său, pe nume Sovac, a văzut la nașterea fiului său niște oameni îmbrăcați în haine albe care îl înconjurau cu flăcări de foc pe Ilie și îi dădeau să mănânce o flacăra. Aceasta văzând-o tatăl său și spăimântându-se, s-a dus la Ierusalim și a spus preoților vedenia sa. Un preot i-a spus: „Omule, nu te teme de vedenia aceea pentru pruncul tău, ci să știi că el va fi locaș al luminii darului lui Dumnezeu și cuvântul lui va fi ca focul de puternic și de lucrător. Râvna lui către Domnul și viața lui va fi bineplăcută lui Dumnezeu și va judeca pe Israel cu sabie și cu foc”.

Ceea ce s-a și întâmplat în vremea regelui Ahab, care domnea peste Regatul de Nord, căci soția lui Ahab, regina Izabela, care era fata lui Ieteval, împăratul Sidonului, a adus cu ea în Israel închinarea la idoli. Sfântul Ilie, văzând această fărădelege, a început o aprigă și directă luptă cu regele Ahab și regina Izabela pentru apărarea dreptei credințe a poporului, care din păcate alunecase cu multă ușurință în păgânism și idolatrie. Dorind întoarcerea poporului la Dumnezeu, Sfântul Ilie se roagă să vină o secetă cumplită pentru ca toți să-și cunoască greșeala și să se pocăiască. Rugăciunea Sfântului este ascultată, iar Regele Ahab, mâniindu-se, îl alungă pe proroc.

Sfântul Ilie fuge și se ascunde în valea pârâului Kerrith din fața Iordanului. Locuiește într-o peșteră și - în chip minunat - corbii îi aduc de mâncare. Setea și-o potolește cu apă din pârâu. Iar când și acest pârâu seacă, Dumnezeu îi poruncește să meargă în Sarepta Sidonului, la o femeie văduvă care îl va hrăni. Sfântul o găsește pe aceasta la poarta orașului, adunând vreascuri. Atât de săracă era această femeie, încât nu mai avea decât o mână de făină și puțin ulei.

Prorocul îi cere ca din acestea să-i facă o turtă și să i-o dea lui să o mănânce. Nedumerită de această cerere, pentru că făina și uleiul erau ultimele provizii ale ei și ale fiului său, prorocul îi făgăduiește că dacă va face așa cum i-a cerut, din cămara ei făina și uleiul nu se va termina până la venirea ploii. Având de la Dumnezeu darul facerii de minuni, după măsura credinței sale, a înmulțit cu îndestulare făina și untdelemnul în casa văduvei și astfel a fost hrănit de dânsa până ce a trecut vremea de foamete. Murind însă fiul văduvei, cu

Fiul unui preot al Legii Vechi, din cetatea Tesve, de dincolo de Iordan, Sfântul Ilie a fost ales de către Dumnezeu să îi fie slujitor, conform unei vedenii pe care ar fi avut-o tatăl lui. Trăind cu 800 de ani înainte de întruparea Mântuitorului, sfântul a ajuns să îi procească regelui faptul că poporul va fi lovit de secetă din cauză că slujea zeului Baal. Vreme de trei ani și jumătate, așadar, cerurile au fost închise.

rugăciunea sa Sfântul Ilie îl învie, suflând de trei ori asupra copilului.

Toate roadele pământului pieriseră, iar oamenii și animalele erau în pericol de moarte. Dumnezeu s-a milostivit de popor și i-a poruncit lui Ilie să meargă la Ahab și să-i arate că toate aceste necazuri s-au întâmplat din voia Sa. Pentru a-i dovedi regelui că Dumnezeu cel adevărat este numai Cel propovăduit de el, Sfântul Ilie i-a cerut să-i adune pe Muntele Carmel pe toți prorocii lui Baal. Și au făcut un altar la care s-au rugat trei zile idolului Baal slujitorii păgâni, dar fără folos. După trei zile, Sfântul Ilie a zidit un jertfelnic din 12 pietre, după numărul semințiilor fiilor lui Iacov, a așezat un vițel pe altar și, rugându-se, Dumnezeu a trimis foc din cer și a mistuit toată jertfa. Văzând minunea, poporul s-a întors la Dumnezeu, iar slujitorii lui Baal au fost uciși. Iar la rugăciunea Sfântului Ilie, Dumnezeu a dat ploaie mare, întreg pământul îndestulându-se.

Apoi, ocrotit și hrănit de un înger, Sfântul Ilie a mers patruzeci de zile și patruzeci de nopți până la muntele Horeb.

Acolo a locuit într-o peșteră, vorbind mai întâi cu îngerul, după aceea cu Însuși Domnul Dumnezeu, Care i S-a arătat în vânt subțire, suflând cu liniște prin văzduh luminos. Iar când Domnul se apropia de dânsul, mergeau înainte semnele cele înfricoșate ale venirii Lui. La început era un vifor mare, care răsturna dealurile și sfărâma pietrele; după aceea venea foc, dar nu în foc era Domnul, iar după foc un glas de lumină subțire și acolo era Domnul.

Când Sfântul Ilie a simțit că nu mai are mult de trăit, și-a ales ca urmaș al său pe Elisei. Pe când cei doi mergeau pe drum și vorbeau, deodată a apărut o căruță de foc cu cai de foc, care, despărțindu-i unul de celălalt, l-a luat pe Sfântul Ilie la cer cu trupul. Despre el Evangheliile ne spun că a apărut alături de Moise pe Tabor la Schimbarea la Față, iar Apocalipsa ne arată că Ilie și Enoh vor fi martorii care vor precede sfârșitul lumii, îndemnând lumea la pocăință. Sfântul Proroc Ilie este ocrotitorul aviatorilor, iar 20 iulie este și Ziua Aviației Române și a Forțelor Aeriene. ❀

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 17-24 IULIE 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 17.07	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 5-a după Rusalii (Vindecarea celor doi demonizați din Ținutul Gadarei; a Sf. Părinți de la Sinodul al IV-lea Ecumenic) Utrenia, Sfânta Liturghie
Martți 19.07	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Slujbă de priveghere
Miercuri 20.07	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	†) Sfântul Slăvitul Proroc Ilie Tesviteanul - Utrenia, Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 22.07	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	De la 22 ³⁰	Slujbă de priveghere de toată noaptea
Sâmbătă 23.07	de la 08 ⁰⁰	Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 24.07	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 6-a după Rusalii (Vindecarea slăbănogului din Capernaum) Utrenia, Sfânta Liturghie

„OMULE, DACĂ ȚI-AI CUNOAȘTE VALOAREA!”

Arhimandritul Arsenie Papacioc, unul dintre cei mai cunoscuți și iubiți duhovnici din țară, s-a născut în 1914. S-a călugărit de tânăr, la Mănăstirea Sihăstria. A fost egumen la Mănăstirea Slatina, de unde a fost arestat și dus la Suceava. După ani de detenție, în 1976, a ajuns la Mănăstirea „Sfânta Maria” – Techirghiol, pe care a păstorit-o până în dimineața zilei de marți, 19 iulie 2011, când s-a mutat la Domnul.

❖ Sfânta Liturghie este Cer, este Dumnezeu. În mâna omului, bineînțeles. E cel mai important, cel mai mare lucru posibil. Și de multe ori mă gândesc ce cinste are omul. Pentru că Dumnezeu a creat două lucruri nemaipomenite care nu se pot repeta. A creat o femeie distinsă care L-a născut pe Dumnezeu și a creat preoția care-L coboară de sus și îl naște din nou pe Sfânta Masă. Este chiar Dumnezeu, întru totul pe Sfânta Masă. Și lucrarea aceasta o săvârșește omul. Pentru că ființa umană – așa cum zice și Sfântul Grigorie de Nyssa – este copleșitoare, de neînțeles. Dumnezeu are încă taine ascunse cu privire la om, pe care nu le cunosc nici îngerii. Omul este

cu totul superior în creație. Lupta Satanei, asiduă și chiar finală, este să nu recunoaștem că putem fi în asemănare cu Dumnezeu.

❖ Noi chiar avem o rugăciune, când facem Vohodul: „Și fă, Doamne, să intre cu noi și îngerii care Ți slujesc împreună cu noi!” Deci preotul are autoritate. Pentru că ei sunt acolo: o gloată de îngerii! E Hristos! Ce, te joci?! Deci, căutați să fiți pomeniți la Liturghie.

❖ Căutați să fiți pomeniți la Liturghie. Fie că vă cunoaște un preot sau vă cunoaște duhovnicul, fie că frațiile voastre dați Liturghie, dar să fiți pomeniți. Asta e totul.

❖ Nu accept ca un semen al nostru să nu aibă un duhovnic! Fiecare are o mamă, are o învățătură, are un crez. Sunt situații în care, din motive cu totul speciale, doar pentru o bucată foarte scurtă de timp poți rămâne fără duhovnic. Preotului trebuie să-i arătăm respectul cuvenit. Sunt frați de-ai noștri, mai tineri, cărora le sărut mâna cu toată dragostea. Ei, sărmanii, se simt stânjeniți, dar eu le-am spus de-atâtea ori că nu le sărut mâna lor, ci mâna preotului din ei. Pentru cel care nu are duhovnic e o pierdere, pentru că un popor trăiește prin duhovnicii săi.

❖ Sensul adevărat al învățăturii creștine nu este să te gândești numai la mântuirea ta, ci să te gândești și la mântuirea altuia, cu orice preț: mântuind, mântuiește-te! Ne-a creat Dumnezeu nu numai pentru noi, ci pentru întreaga creație.

❖ Smerenia este arta de a sta la locul tău.

❖ Prigoana a și venit. Din momentul în care te-ai creștinat, trebuie să știi că a început prigoana.

❖ Nimic nu m-a ajutat mai mult în viață ca suferința. Singură, suferința este suprema catedră de teologie. Sunt sigur că îngerii erau geloși pe noi pentru că ei nu au această suferință dincolo de firea noastră.

❖ Cine fuge de Cruce fuge de Dumnezeu. Toți Sfinții Părinți spun lucrul acesta. Așa că nu ignorați, nu refuzați suferința. Nu căutați Crucea, dar dacă vine, țineți-o! Mântuitorul Iisus Hristos n-a vrut Crucea, dar când I S-a dat n-a mai lepădat-o. N-a cedat deloc. L-au jupuit, dar n-a cedat. N-a zis deloc precum voiau dușmanii Lui. Așa că numai și numai prin Cruce putem ajunge la înviere. În concluzie, trebuie să știi să mori și să înviezi în fiecare zi. Pentru că viață înseamnă moarte continuă. ❖

Mironosița cea întocmai cu Apostolii

Sfânta Evanghelie ne-o prezintă pe Sfânta Mironosiță Maria Magdalena ca cea mai cunoscută dintre femeile mironosițe care, alături de Maica Domnului, L-au urmat pretutindeni pe Domnul, dar mai ales nu L-au lăsat în Săptămâna Pătimirilor, când a fost părăsit de toți, și nici după moartea Sa pe cruce, când L-au privegheat și înmormântat.

Femeile mironosițe sunt prăznuite de Biserică în a treia duminică după Învierea Domnului: Maria (mama lui Iacob și Iosif), Maria lui Cleopa, Salomeea (mama fiilor lui Zevedei), Ioana (femeia lui Huza, iconomul lui Irod), Suzana, Marta și Maria (surorile lui Lazăr din Betania) și Maria Magdalena.

Maria Magdalena era din Magdala Galileii, un sat pescăresc de pe țărmul Lacului Ghenizaret, între Capernaum și

Tiberiada. Evanghelistul Luca ne spune că după ce Iisus Hristos a izbăvit-o de șapte demoni, ea și-a împărțit averea săracilor și L-a urmat pe Mântuitorul în propovăduirea Sa. A ascultat cuvintele minunate ale lui Hristos și a luat parte la minunile Sale.

În mod deosebit ea și-a arătat dragostea și devotamentul în fața cumplitelor patimi la care Fiul lui Dumnezeu a fost supus și cu un curaj atipic unei femei, nu s-a dezlipit nicio clipă de Fecioara Maria în greaua încercare de a-și vedea Fiul și Mântuitorul osândit pe Cruce. S-a aflat printre puținii prezenți la Răstignirea Domnului, la punerea Sa în mormânt. Iar a treia zi, venind la mormânt cu miruri, află pe Domnul înviat și se grăbește să ducă vestea apostolilor.

De la Învierea Domnului și până la

Înălțare, ea rămâne la Ierusalim, lângă Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. Tradiția confirmă că Maria Magdalena și-a continuat misiunea apostolească de propovăduire a învățăturii creștine în Biserica primară făcând călătorii misionare în Egipt, Fenicia, Siria, Galia și chiar la Roma.

A trecut la cele veșnice la Efes, fiind îngropată la intrarea într-o peșteră, unde aveau să adoarmă și cei șapte tineri martirizați în Efes, pomeniți de Biserica noastră la 4 august. În anul 899, împăratul bizantin Leon al VI-lea Filosoful a poruncit mutarea sfintelor sale moaște la Constantinopol și așezarea lor în Măn. „Sf. Lazăr”, ctitoria sa. Racla cu mâna stângă a Sf. Maria Magdalena este cinstită la Măn. „Simonos Petra” din Sfântul Munte Athos. ❖